

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **D. F. V.**
státní příslušností Kubánská republika
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2018 č. j. OAM-56/ZA-ZA05-P05-PD1-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jímž jí podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nebyla prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že žalovaný opřel své rozhodnutí především o informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 3. 2017 č. j. 913285/2017-LPTP a o konzulární informaci zastupitelského úřadu Kuby v České republice ze dne 14. 11. 2016. Ke konzulární informaci poznamenala, že nemůže naplňovat podmínky ust. § 23c zákona o azylu, neboť nelze očekávat, že by úřad země původu sám přiznával porušování lidskoprávních závazků. Konzulární informaci označila za netransparentní, nevyváženou a nedůvěryhodnou. Dále

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

měla za to, že použité informace jsou neaktuální. Vzhledem k uvedenému považovala napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

3. Nesouhlasila s tím, že by doplňkové ochrany již nebylo třeba s tím, že i nadále jí hrozí věznění a špatné zacházení (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Podle ní postupoval žalovaný v rozporu s ust. § 53a odst. 4 ve spojení s ust. § 17a odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o azylu. Byla toho názoru, že žalovaný neprovedl hodnocení závažnosti a trvalosti změn v zemi jejího původu, nemohl tak objektivně posoudit, zda žalobkyni nadále hrozí vážná újma. Zmínila též povinnost správního orgánu posuzovat situaci každé osoby požívající doplňkové ochrany individuálně.
4. Odkázala na kubánský migrační zákon, který stanovuje, jaká práva ztrácí kubánský občan, pokud opustí kubánské území a nevrátí se do 24 měsíců. Pokud by se chtěl emigrant vrátit trvale na Kubu a získat zpět všechna práva, musí podstoupit proces tzv. dobrovolné repatriace, který pro něj i jeho rodinu a přátele, kteří se za něj zaručí, znamená, že budou stále sledováni. Namítala také, že jako důkaz byla vzata cizozemská veřejná listina (kubánský migrační zákon), která nebyla provedena v souladu s ust. § 53 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Řízení je tedy podle ní zatíženo nezákonností důkazního prostředku. Pojednala též o odpovědnosti správního orgánu za zjištění skutkového stavu, k čemuž poukázala na zásady, které ovládají správní řízení, a konstatovala, že nedostatky součinnosti ze strany účastníka řízení mu sice mohou přivodit značné problémy, nemohou však vést k ospravedlnění nezákonného rozhodnutí.
5. K situaci na Kubě upozornila na to, že tam nemají přístup zahraniční pozorovatelé, aby posoudili míru dodržování lidských práv kubánskou vládou. Odkázala na výroční zprávu Amnesty International za rok 2017, ze které vyplývá i to, že na Kubě dochází ke svévolnému zadržování a špatnému zacházení. Tuto skutečnost však dle ní žalovaný do svých úvah nezahrnul, a to v rozporu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu.
6. Shrнула, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, skutkový stav je třeba náležitě zjistit, učiněné závěry nemají oporu ve spisu, použité podklady o situaci na Kubě jsou nedůvěryhodné a neaktuální.
7. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žalobních námitek. Měl za to, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní a přihlédl k nim, shromáždil adekvátní a aktuální informace o situaci na Kubě, vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, své rozhodnutí patřičně odůvodnil. Poukázal na to, že žalobkyně nebyla na Kubě obviněna z trestné činnosti, svou vlast opustila bez jakýchkoli problémů. Byl přesvědčen o správnosti svého rozhodnutí. Poznamenal, že žalobkyně měla možnost se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim, žádné doplnění nenavrhla, nevznesla žádné námitky. Dodal, že žalobkyně v žalobě uvedla k podkladům pouze obecné námitky, které nadto vyznívají účelově. Shromážděné informace o zemi původu považoval za standardně používané materiály, které nejsou nijak problematické, nejednalo se o neaktuální informace. Pokud jde o změnu kubánského migračního zákona, odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 6 Azs 369/2017-41. Zdůraznil, že vycházel z konkrétních okolností případu, z individuálních skutečností týkajících se žalobkyně. Poukázal na důvody, pro které byla žalobkyni udělena doplňková ochrana a na významnou změnu kubánské migrační politiky. Trval na tom, že nejsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
9. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
10. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 4. 2015 č. j. OAM-56/ZA-ZA04-HA18-2015 byla žalobkyni udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců. V zákonem stanovené lhůtě, konkrétně dne 27. 3. 2017, požádala žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany. K důvodům podání žádosti uvedla, že politická situace na Kubě se nezměnila ani po smrti Fidela Castra, naopak je ještě horší. Lidé jsou stále zavíráni do vězení bez udání důvodu, o čemž neexistují žádné záznamy. Ani rodiny nevědí, kde tito lidé jsou. Kdyby se vrátila na Kubu, byla by uvězněna. Na Kubě není svoboda slova, demokracie.
11. Při pohovoru dne 24. 4. 2017 žalobkyně sdělila, že doplňková ochrana jí byla udělena dne 24. 4. 2015, neboť přijela do České republiky přes Maďarsko kvůli špatné situaci na Kubě, pokud jde o svobodu projevu, špatné zacházení s lidmi, ekonomickou situaci a snahu o nalezení lepšího života. Před lety ji ve vlasti přepadli, policie se k věci stavěla laxe, z čehož vyplynuly další problémy, které směřovaly k tomu, že emigrovala. Myslela si, že doplňková ochrana jí byla udělena, aby jí dala novou šanci žít lépe, aby mohla pomoci své rodině. Ke změnám, ke kterým na Kubě došlo, poznamenala, že nebyly ve prospěch občanů, špatné chování vlády a policie přetrvává, dochází k násilnostem, je tam nesvoboda, za jakékoli nelegální jednání hrozí uvěznění. Když žila na Kubě, byla zneužívána ve smyslu, že nemohla říct nic na svou obranu. Návrat by pro ni byl nesprávnou volbou, byla by špatně brána ze strany úřadů, musela by začínat od nuly. Vzhledem k tomu, že nelegálně opustila Kubu a požádala o mezinárodní ochranu, nedovolili by jí se integrovat do společnosti. Měla strach o svou rodinu, která by kvůli ní mohla trpět ještě více než nyní. Obávala se, že po návratu do vlasti by ji mohli označit jako kontrarevolucionářku, mohla by skončit ve vězení. Informace o zemi původu má od rodiny, ze sociálních sítí, z televize, od kamarádů. Na Kubě žijí její rodiče a dva bratři. Je s nimi v kontaktu. Nemohla by počítat s jejich pomocí, neboť oni spoléhají na její pomoc. Její rodiče už jsou starší, ona jim pomáhá, což byl jeden z důvodů, proč Kubu opustila. Chtěla, aby měli na jídlo a mohli žít lépe. Její matka nepracuje, otec je hlídač v muzeu. V České republice žije sama. Pracuje zde na dohodu, kamarádi a známí jí dohazují práci úklidovou nebo pečovatelskou u starších osob. Má stálý příjem, stačí jí na úhradu nájmu, jídla a na podporu rodičů. V České republice nemá žádné rodinné příslušníky, má zde přátele, kteří jí pomáhají. Kvůli jazykové bariéře se jí nepodařilo najít si práci, přesto se snaží začlenit, pracovat. Český jazyk se učí sama doma, požádala známou, Češku, která jí dává hodiny českého jazyka, používá také aplikaci Babel. Nebere žádné léky, je astmatik, nemoc se ale projevuje sporadicky, tak se ani neléčí. Dodala, že je vděčná České republice za možnost integrovat se zde do života a mít lepší život. Kubánská vláda se nezměnila, vrátit by se tam nechtěla.
12. Žalovaný shromáždil informace o situaci na Kubě, konkrétně konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, uloženo z internetu dne 14. 11. 2016 „Konzulární služby pro kubánské občany“, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace

na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“, úřední věstník Ministerstva spravedlnosti Kubánské republiky ze dne 16. 10. 2012 – zákonné nařízení č. 302, kterým se mění zákon č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. září 1976, nařízení č. 305: novelizované nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978, nařízení č. 306: „O postupu vůči vedoucím pracovníkům, odborníkům a sportovcům, kteří žádají o povolení vycestovat do zahraničí“, aktualizované znění zákona č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. 9. 1976, aktualizované znění nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978; zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 o Kubě, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2017 o Kubě. Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 7. 2018 č. j. OAM-56/ZA-ZA05-P05-PD1-2015 nebyla podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana.

13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

14. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
15. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný shromáždil dostatek aktuálních a objektivních informací o situaci na Kubě, které odpovídají požadavkům uvedeným v ust. § 23c písm. c) zákona o azylu, podle kterého *podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.* Pokud jde o námitky žalobkyně týkající se nevyváženosti a netransparentnosti konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, zdejší soud jim nemůže přisvědčit. Daná konzulární informace obsahuje údaje o službách poskytovaných kubánským občanům, např. o postupu při žádosti o vydání nového cestovního pasu. Nejedná se o informace, kterými by byla jakkoli hodnocena situace na Kubě. Soud je tedy toho názoru, že nelze pochybovat o důvěryhodnosti či vyváženosti těchto informací.
16. Co se týče aktuálnosti informací, které sloužily jako podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, soud nemá za to, že by konzulární informace ze dne 14. 11. 2016 a informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP byly neaktuální. Žalobkyně podala žádost o prodloužení doplňkové ochrany dne 27. 3. 2017, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 25. 7. 2018. Konzulární informace sice pochází z doby cca rok a osm měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí, avšak jak již bylo uvedeno, obsahuje především informace technického rázu, tedy popis konzulárních služeb pro kubánské občany a postup při jejich využívání. Informace Ministerstva

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zahraničních věcí pochází z doby cca rok a čtyři měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí. Ani v tomto případě nelze konstatovat, že by se jednalo o informace, které nepocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí a které by bylo možné hodnotit jako neaktuální. Nadto při posuzování aktuálnosti shromážděných podkladů nelze vycházet pouze z časového údaje, záleží zejména na tom, zda v mezidobí došlo ke změně okolností (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25). Soud poukazuje na to, že žalobkyně ve své žalobě neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by plynulo, že použité informace neodpovídají současné situaci na Kubě. Pokud jde o námitku žalobkyně, že z výroční zprávy Amnesty International za rok 2017 plyne, že na Kubě stále dochází ke svévolnému zadržování a špatnému zacházení, zdejší soud zdůrazňuje, že svévolně zatýkáni byli především političtí oponenti a kritici režimu, žalobkyně ani její příbuzní však dle jejích slov politicky aktivní nikdy nebyli. Dle názoru soudu tak tato zpráva nevyvrací závěry učiněné žalovaným.

17. Zdejší soud dále uvádí, že žalovaný opřel napadené rozhodnutí zejména o informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“, ve které se pojednává specificky o situaci kubánských občanů po návratu do vlasti ze zahraničí. Soud připomíná, že doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu byla žalobkyni udělena právě z důvodu, že v případě návratu žalobkyně do země původu, je situace na Kubě natolik neuspokojivá, že nezaručuje její bezpečný návrat, neboť nelze vyloučit závažné problémy s kubánskými státními orgány, jejichž dopad na život a zdraví nebyl žalovaný schopen předvídat (srov. str. 6 rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2015 č. j. OAM-56/ZA-ZA05-HA18-2015). Na základě shromážděných podkladů o situaci na Kubě, především informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 3. 2017, dospěl žalovaný k závěru, že na Kubě došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace, že udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí. Žalovaný na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí poukázal na změnu kubánského migračního zákona ze dne 26. 10. 2012 a s odkazem na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 3. 2017 konstatoval: *„Nová právní úprava rozšířila možnosti kubánských občanů cestovat do zahraničí a nové znění migračního zákona je ze strany kubánských orgánů v drtivé většině případů respektováno. K nedodržování příslušných ustanovení migračního zákona či k jejich svévolnému výkladu dochází pouze v případě některých opozičních aktivistů, počet takových případů ovšem není příliš vysoký. (...) V drtivé většině případů kubánské úřady soustavně nesledují osoby, které se vrací do vlasti po dlouhodobějším pobytu v zahraničí. V případě, že neporušili ustanovení migračního zákona, tak těmto osobám nejsou ukládány omezení či sankce a ve většině případů nemá jejich dlouhodobý pobyt v zahraničí negativní následky na jejich další život na Kubě. Ve většině případů se u občanů Kubě po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nemění zásadním způsobem jejich situace ve vztahu ke kubánským úřadům. S reintegrací podle našich zjištění takové osoby nemají zásadní problém a nemají zpravidla ani omezení v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu systému či na trh práce. Neevidujeme žádný případ postihu ze strany státních orgánů či nebezpečí ze strany soukromých osob neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí, kteří se vrátí do vlasti. Rovněž nemáme žádnou informaci o tom, že by docházelo k systematickému znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů těchto osob. ZÚ Havana nemá informace o tom, že by je kubánské orgány v zahraničí systematicky sledovaly v souvislosti s jejich případným podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán opakuje,*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

že výše jmenované byla doplňková ochrana udělena pouze a jen z důvodu hrozícího nebezpečí vážné újmy, neboť dotyčná přesáhla po vycestování z vlasti zákonem předvídanou dobu, na kterou měla vycestování povolené, a ze strany kubánských úřadů by jí tak hrozily problémy, které by mohly dosáhnout v této souvislosti až zadržení a mučení či nelidského a ponižujícího zacházení s její osobou. (...) Jak však zcela jednoznačně vyplývá z výše citovaných informací o situaci na Kubě, v období od udělení doplňkové ochrany výše jmenované došlo na Kubě k podstatným změnám v možnosti vycestování a návratů kubánských občanů do vlasti, a tito již automaticky nečelí závažným problémům a nebezpečí vážné újmy.“

18. Městský soud v Praze v této souvislosti dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020 č. j. 6 Azs 197/2019-45, ve kterém se uvádí: „Nejvyšší správní soud již v minulosti posuzoval rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany občance Kubánské republiky odůvodněné podobně jako v projednávaném případě, přičemž dospěl k závěru, že „skutečnost, že žalovaný v minulosti doplňkovou ochranu stěžovatelce udělil, a poté rozhodl o jejím neprodloužení, sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Na tom nic nemění ani skutečnost, že nový migrační zákon byl v Kubánské republice přijat již v roce 2012 (s účinností od počátku roku 2013), tedy před vydáním prvního rozhodnutí, kterým byla doplňková ochrana stěžovatelce udělena. Je třeba vzít v úvahu, že informace o zemi původu je možné z logiky věci získat až s určitým zpožděním. Tyto informace se vždy vztahují k minulosti, byť s ohledem na požadavek aktuálnosti informací o zemi původu k minulosti bezprostředně předcházející rozhodnutí. Pokud navíc v zemi původu dojde ke změně zákona, která může mít vliv na okolnosti odůvodňující udělení doplňkové ochrany, je na místě jistá obezřetnost správního orgánu ohledně zkoumání, zda se tato formální změna promítne též adekvátním způsobem v jednání státních orgánů. [...] Odstup několika let umožnil žalovanému vyhodnotit, jakým způsobem je nový migrační zákon aplikován. Doplňková ochrana byla stěžovatelce udělena v době, kdy nebylo možné učinit zcela jednoznačný závěr o tom, jak v jednotlivých případech státní úřady postupují vůči navracejícím se osobám, ve sporném případě tedy postupoval ve prospěch stěžovatelky jako žadatelky o udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 14. března 2018 č. j. 6 Azs 369/2017 - 41). Nejvyšší správní soud nezjistil přiměřenou pravděpodobnost, že by tehdejší stěžovatelka byla po návratu na Kubu uvězněna nebo že by u ní bylo dáno reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení pouze v důsledku skutečnosti, že byla v postavení emigranta (stejně jako stěžovatel). Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. března 2017, z níž vycházel žalovaný i v nyní projednávané věci, totiž vyplývá, „že i když kubánský občan překročí dvouletou lhůtu pobytu v zahraničí (po jejímž uplynutí je považován za emigranta), může na kubánském zastupitelském úřadě vyřídít obnovení trvalého pobytu na Kubě, případně odcestovat na Kubu, kde může pobývat 90 dní a trvalý pobyt obnovit tam. Takový občan by se neměl setkat na Kubě s negativními důsledky předchozího pobytu v zahraničí, práva osob dle nového migračního zákona jsou respektována. Ke svévolnému výkladu zákona dochází pouze v případě opozičních aktivistů a státní úřady dále omezují svobodu vycestování vysoce kvalifikovaných pracovníků a zaměstnanců bezpečnostních složek“ (kromě citovaného usnesení srov. též rozsudek ze dne 29. května 2019 č. j. 6 Azs 335/2015 - 35 a usnesení ze dne 6. června 2019 č. j. 4 Azs 68/2019 - 54, ze dne 16. října 2018 č. j. 2 Azs 200/2018 - 36, ze dne 24. července 2019 č. j. 4 Azs 112/2019 - 46). Podle ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu tedy současná situace na Kubě není sama o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Tato judikatura tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky.“
19. V případě žalobkyně nebyly shledány žádné specifické okolnosti, které by jí bránily v návratu do vlasti. Žalobkyně ani nikdo z rodiny nebyl členem žádné politické strany či

jiné organizace. Nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání. Z domovské země vycestovala za pomoci platného dokladu, oficiální cestou, bez jakýchkoli problémů s kubánskými státními orgány či bezpečnostními složkami. Na Kubě žije celá její rodina (rodiče a dva bratři). Žalobkyně sice uvedla, že je astmatička, avšak nemoc se projevuje sporadicky, žalobkyně se neléčí. (srov. str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí).

20. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem skutečnostem, které žalobkyně uvedla v průběhu správního řízení, zabýval se také mírou její integrace do české společnosti. Žalobkyně hovořila o tom, že zde chce pracovat a finančně podporovat svou rodinu žijící na Kubě. Tyto skutečnosti však žalovaný nepovažoval za důvod pro prodloužení doplňkové ochrany. Poznamenal, že žalobkyně se za více než tři roky nenaučila česky, v České republice nemá žádné ekonomické, kulturní a sociální vazby, kromě toho, že zde má přátele. Její rodina žije na Kubě. Žalovaný též posoudil tvrzení žalobkyně o situaci na Kubě a o jejích obavách v případě návratu do země původu a konstatoval, že z výpovědi žalobkyně nelze dovodit, že by měla být po návratu do vlasti vystavena hrozbě nebezpečí vážné újmy (srov. str. 5 až 8 napadeného rozhodnutí). Se závěry žalovaného se soud ztotožňuje a odkazuje na ně. Žalobkyní uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro prodloužení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Nelze dospět k závěru, že by žalobkyni v případě jejího návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy.
21. Zdejší soud uzavírá, že žalovaný dostatečně posoudil významnost a trvalost změny situace na Kubě ve vztahu k důvodu, pro který byla žalobkyni udělena doplňková ochrana. Svůj závěr, že doplňkové ochrany již není třeba, řádně odůvodnil, přičemž vycházel z relevantních a aktuálních zdrojů. Posouzení žalovaného odpovídá i judikatuře Nejvyššího správního soudu. Městský soud v Praze tak souhlasí se žalovaným, že žalobkyni v její domovské zemi již nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.
22. Jako nedůvodnou posoudil soud i námitku týkající se provádění důkazu cizozemskou veřejnou listinou, konkrétně kubánským migračním zákonem. Vzhledem k tomu, že novelizované znění kubánského migračního zákona bylo podstatné pro posouzení předmětné věci, bylo namístě, aby se žalovaný seznámil s jeho obsahem. Žalovaný si proto musel tento zákon opatřit a zajistil si jeho překlad do českého jazyka. Tento způsob opatření daného podkladu nepovažuje zdejší soud za nezákonný, žalovaný nebyl povinen ho provádět jako důkaz cizozemskou veřejnou listinou dle ust. § 53 odst. 4 správního řádu.
23. Pokud jde o konstatování žalobkyně, že napadeným rozhodnutím je nucena vycestovat z území České republiky, soud poznamenává, že na území České republiky mohou pobývat pouze cizinci, kteří k tomu mají příslušné povolení. Napadeným rozhodnutím nebyla žalobkyni prodloužena doplňková ochrana, na území České republiky by mohla nadále pobývat za předpokladu, že by požádala o pobytové oprávnění a splnila podmínky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Soud poznamenává, že k legalizaci pobytu na území České republiky slouží primárně instituty dané zákonem o pobytu cizinců, nikoli ty upravené zákonem o azylu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016 č. j. 6 Azs 166/2016-28).
24. K tvrzením žalobkyně ohledně odpovědnosti správního orgánu za zjištění skutkového stavu Městský soud v Praze uvádí, že žalobkyně v této části žaloby pouze obecně pojednala o právní úpravě správního řízení, žádné konkrétní námitky nevznesla, neuvedla, v čem spatřuje nesprávnost či nezákonnost postupu žalovaného. Soud tak pouze obecně a stručně

konstatuje, že neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Za účelem jeho zjištění provedl s žalobkyní pohovor a shromáždil dostatek informací o zemi jejího původu. Při pohovoru bylo žalobkyni umožněno uvést všechny podstatné skutečnosti týkající se důvodů podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, jejího pobytu v České republice i jejího života v domovské zemi. Zjišťoval jak skutečnosti svědčící v její prospěch, tak ty hovořící v její neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Před vydáním rozhodnutí umožnil žalobkyni seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu (protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 15. 12. 2017), přičemž žalobkyně nevznesla žádné konkrétní námitky, nenavrhla doplnění dokazování, pouze sdělila, že podle jejího názoru se situace na Kubě nezměnila a že je pro ní důležité, aby obdržela dokumenty potvrzující její pobyt v České republice, kde nikdy nežádala o žádnou podporu. Své závěry žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Soud tak nemá za to, že by žalovaný porušil příslušná ustanovení zákona o azylu či správního řádu.

25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. května 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.